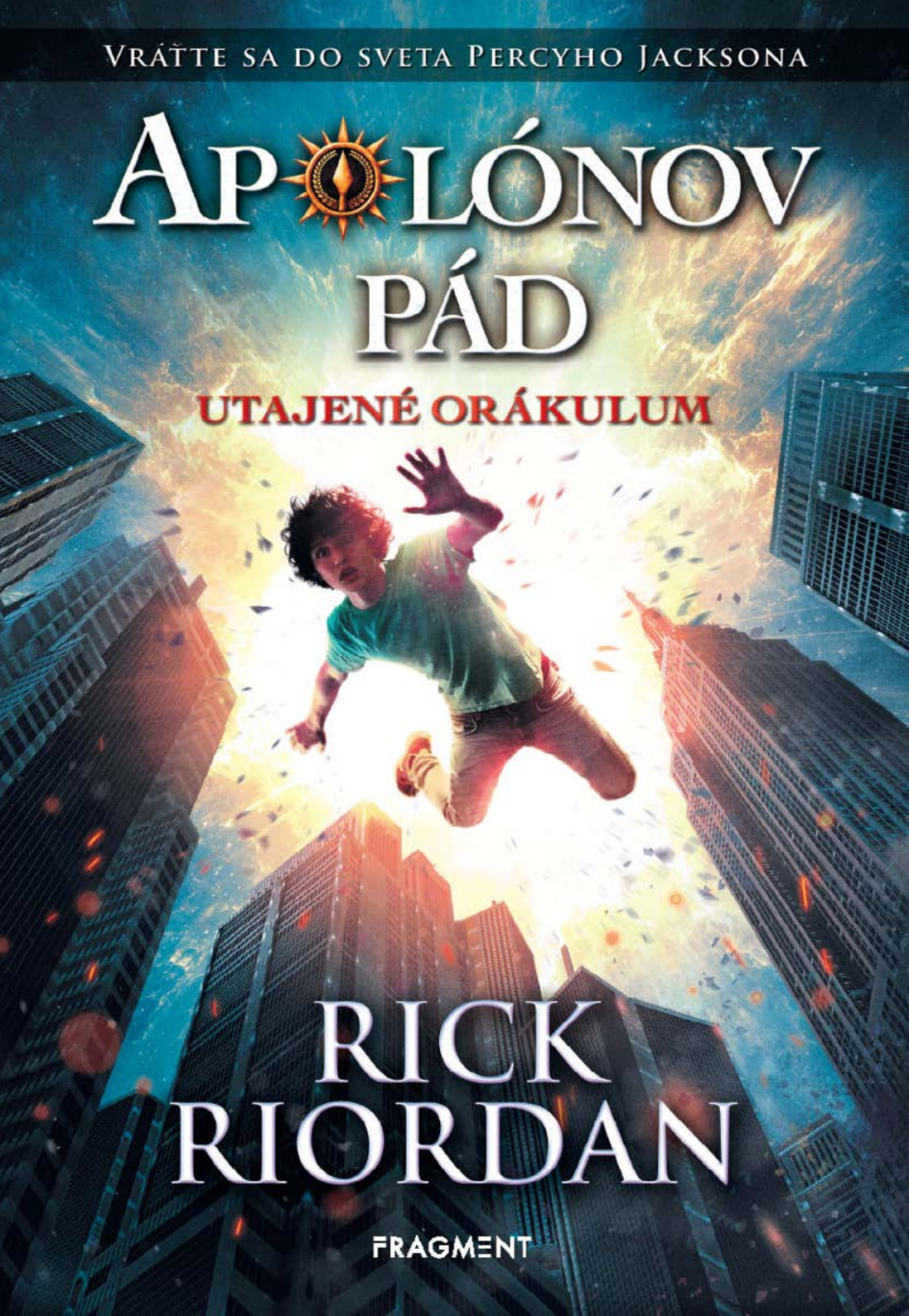

VRÁTTE SA DO SVETA PERCYHO JACKSONA

APOLÓNOV PÁD

UTAJENÉ ORÁKULUM

RICK
RIORDAN

FRAGMENT

Apolónov pád (1)

Utajené orákulum

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

FRAGMENT

Rick Riordan
Spirit Animals – Zradné hlbiny – e-kniha
Copyright © Fragment, 2020

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

ALBATROS MEDIA

AP LÓNOV PÁD

UTAJENÉ ORÁKULUM

Napísal Rick Riordan

FRAGMENT

Venujem múze Kalliopé

(Mal som to urobiť už dávno. Neublížuj mi, prosím.)

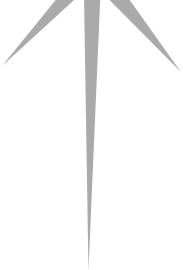
TÁBOR POLOKRVNÝCH

ZÁLIV LONG ISLAND

1

Zmlátený gaunermi

Kiežby som ich mohol potrestať!

Smrteľnosť je brozná

VOLÁM SA APOLÓN. A kedysi som bol boh.

Za tých štyritisícšesťstodvanásť rokov svojho života som vyviedol kadečo. Rozšíril som nákazu medzi Grékmi, ktorí obliehali Tróju. V štvrtom zápase Svetovej série roku 1926 som uštedril bejzbalistovi Babeovi Ruthovi tri homeruny. Preklial som Britney Spearsovú pri odovzdávaní cien MTV Video Music Awards 2007.

No za celý svoj nesmrteľný život som ešte nikdy nepristál v smet-nom koši.

Netuším, ako sa to stalo.

Jednoducho som sa prebral a padal som. Pred očami sa mi mihali mrakodrapy, za mnou ako vlečka plápolali plamene. Pokúšal som sa letieť. Pokúšal som sa premeniť na obláčik, teleportovať sa na druhý koniec sveta alebo urobiť sto ďalších vecí, ktoré by pre mňa mali byť hračka, ale stále som iba padal a padal, čoraz nižšie. Vletel som do úzkej priepasti medzi dvoma budovami a PRÁÁÁÁSK!

Poznáte žalostnejší zvuk ako plesknutie boha do kopy vriec so smetami?

Váľal som sa v otvorenom kontajneri a stonal od bolesti. V nose ma páľil smrad pokazenej salámy a špinavých plienok. Zdalo sa mi, že mám zlomené rebrá, lenže to bol nezmysel.

V hlave som mal chaos, no vynorila sa aspoň jedna spomienka – hlas môjho otca Dia: TVOJA CHYBA. TVOJ TREST.

Uvedomil som si, čo sa to so mnou stalo. Zúfalo som vzlykol.

Som boh básnictva, ale napriek tomu sa mi ťažko vyjadruje, ako som sa cítil. Vari tomu vy – obyčajní smrteľníci – môžete porozumieť? Predstavte si, že vás vyzlečú a striekajú požiarňou hadicou pred rozrehotaným davom. Predstavte si ten ľadový prívál v ústach a v plúcach, modriny na koži a kĺby pomliaždené tlakom vody. Predstavte si, že ste bezmocní, zahanbení, totálne bezbranní – verejne a brutálne pripravení o svoje ja. Moje poníženie bolo ešte omnoho horšie.

TVOJA CHYBA, znel mi v hlave Diov hlas.

„Nie!“ zjačal som zúfalo. „To nebola moja chyba! Prosím!“

Nikto neodpovedal. Vľavo aj vpravo od kontajnera sa po tehlových múroch kľukato šplhali hrdzavé požiarne rebríky. Hore sa neústupčivo mračilo sivé zimné nebo.

Usiloval som sa spomenúť si ešte na niečo z toho odsúdenia. Povedal mi otec, na ako dlho to bude? A čo mám urobiť, aby som si opäť získal jeho priazeň?

V hlave mi vírila hmľa. Vlastne som si ani neuvedomoval, ako Zeus vyzerá, nieto ešte aby som uhádol, prečo si zmyslel zhodiť ma na zem. Súviselo to s nejakou vojnou s Gigantmi, svetlo mi. Bohov to zaskočilo, strápnilo, takmer prehrali.

Naisto som vedel jediná vec: môj trest je nespravodlivý. Zeus potreboval zvaliť vinu na niekoho, a koho iného si vybrať, než toho

najkrajšieho, najnadanejšieho a najoblúbenejšieho boha zo všetkých: mňa. Ležal som medzi odpadkami a tupo zísal na ceduľku na veku smetiaka: ODVOZ ODPADU – TELEFÓNNE ČÍSLO...

Zeus si to rozmyslí, vravel som si. Chce mi iba nahnať strach. Každú chvíľu ma vytiahne späť na Olymp a odbaví to výstrahou.

„Jasné...“ Samému mi to znelo falošne a zúfalo. „Jasné, tak to bude.“

Skúsil som sa pohnúť. Chcel som stáť na nohách, keď sa mi Zeus príde ospravedlniť. Pod rebrami mi pulzovalo. Zvieralo mi žalúdok. Chytil som sa okraja kontajnera a podarilo sa mi dostať von. Vykotúľal som sa a pristál na asfalte, až mi ruplo v ramene.

„Auuu,“ zasyčal som od bolesti. „Zdvihni sa. Vstaň.“

Pozviechať sa na nohy nebolo jednoduché. Hlava sa mi točila, takmer som od námahy zamdlel. Stál som v nejakej slepej uličke. O niekoľko desiatok metrov ďalej ústila do ulice s ošarpaným výkladom exekučnej kancelárie a záložne. Tipoval som to na západnú stranu Manhattanu alebo možno na Crown Heights v Brooklyne. Zeus sa musel na mňa poriadne naštváť.

Poobzeral som si svoje nové telo. Beloch v puberte, oblečený v teniskách, rifliah a v zelenom tričku s golierikom. Nudné ako smrť. Cítil som sa chorý, slabý a hrozne, hrozne ľudský.

Nikdy nepochopím, ako to vy ľudia môžete vydržať. Celý život trčíte uväznení v schránke mäsa, nemôžete si vychutnať ani najjednoduchšie potešenie, napríklad premeniť sa na kolibríka alebo sa rozplynúť v číre svetlo.

A teraz, nebesá, pomôžte mi, stal som sa jedným z vás – ďalšou hrudou mäsa a kostí.

Prezrel som si vrecká na nohaviciach, či mi tam niekde nezostali kľúčiky od slnečného voza. Kdeže. Objavil som lacnú plastovú peňaženku a v nej sto dolárov – asi stravné na prvý smrteľný deň – a vodičský preukaz pre mladistvého vydaný štátom New York. Z fotografie na mňa hľadel kučeravý hlupák menom *Lester Papadopoulos*. Toto predsa nemôžem byť ja! Diova krutosť nepozná hranice!

Nakukol som do smetiaka, či spolu so mnou nespadli na zem aj môj luk, puzdro na šípy a lýra. Stačila by mi aj fúkacia harmonika. Lenže nič.

Zhlboka som sa nadýchol. *Hlavu hore*, povzbudzoval som sa. *Nejaké božské schopnosti mi museli zostať. Mohlo to dopadnúť aj horšie.*

Ozval sa akýsi chriplavý hlas: „Hej, Cade, pozri na toho zdochliaka.“

Východ z uličky blokovali dvaja chlapíci: jeden zavalitý platinový blondiak a druhý vysoký ryšavec. Obaja mali voľné mikiny s kapucňou a vrecovité nohavice. Po krku sa im plazili vytetované hady. Už im chýbal iba nápis na čele: *Grázel*.

Ryšavec zaostřil na peňaženku v mojej ruke. „No tak, Mikey, buď milý. Ten debil vyzerá na štedrého človeka.“ Zaškeril sa, vytiahol spoza opaska lovecký nôž. „Stav sa, že nám chce darovať všetky prachy.“

Za to, čo sa stalo potom, môže jedine moja dezorientácia.

Uvedomil som si, že som prišiel o nesmrteľnosť, ale ešte vždy som sa pokladal za všemocného Apolóna.

A navyše, keď ma Zeus minule potrestal premenou na smrteľníka (áno, už sa to stalo dvakrát), ponechal mi nesmiernu silu a aspoň zopár božských zručností. Čakal som, že aj teraz to tak bude.

Nemienil som pripustiť, aby tí dvaja smrteľní úbožiaci len tak zobrali peňaženku Lestera Papadopoulosa.

Vystrel som sa a dúfal, že Cadea a Mikeyho zastraší môj veliteľský postoj a božská krása. (Tá mi istotne zostala, nech fotka na vodičáku ukazuje, čo chce.) Po krku mi stekalo čosi teplé a odporné zo smetia-ka, no nevšímal som si to.

„Som Apolón,“ zahrmel som. „Máte tri možnosti, smrteľníci: ponúknuť mi obeť, utiecť alebo sa nechať zničiť.“

Pozdávalo by sa mi, keby tie slová zarezonovali dunivou ozvenou v uličke, otriasli newyorskými mrakodrapmi a z nebies sa zniesli tlejúce trosky. No akosi divne mi preskočil hlas a slovo *zničiť* som skôr vykvíkol.

Ryšavý Cade sa zaškeril ešte viac. Napadlo mi, že by bolo vtipné oživiť vytetované hady na jeho krku a nechať ich zaškrtiť ho.

„Čo myslíš, Mikey?“ spýtal sa svojho kamoša. „Dáme mu obeť?“

Mikey sa zamračil. S tými zježenými blond vlasmi, krutými očkami a rozložitou postavou mi pripomenul obludnú sviňu, ktorá za starých dobrých čias terorizovala dedinu Kromnyon.

„Na obeť sa necítim, Cade.“ Mal hlas, akoby jedol horiace cigarety. „Ako bolo to ďalšie?“

„Utiecť,“ napovedal mu Cade.

„To nie,“ zaprotestoval Mikey.

„Nechať sa zničiť?“

Mikey odľúkol. „A čo keby sme miesto toho zničili my *jeho*?“

Cade otvoril svoj nožík a chytil ho za rukoväť. „To beriem. Máš prednosť.“

Zasunul som si peňaženku do zadného vrečka a zdvihol päste.

Nerád robím zo smrteľníkov fašírku, no nepochyboval som, že to dokážem. Aj v tomto oslabenom stave budem omnoho silnejší než hociktorý človek.

„Varoval som vás,“ povedal som. „Mám silu, o akej sa vám ani nesníva.“

Mikey si ponaťahoval ruky a zapraskal kĺbmi. „Hmmm.“

Rútil sa ku mne.

Len čo mi bol na dosah, udrel som. Vložil som do toho úderu všetku zlosť. Malo by to stačiť, aby sa Mikey vyparil a zanechal po sebe na asfalte iba mastný fľak.

Lenže on sa uhol, čo ma rozladilo.

Zapotácal som sa. Musím povedať, že to Prometheus dosť odflákol, keď vás ľudí utľapkal z hlíny. Máte strašne neohrabané nohy. Pokúšal som sa to vyvážiť, čerpať zo svojich neobmedzených zásob svižnosti, no Mikey ma kopol do chrbta. Spadol som na svoju božskú tvár.

Nozdry mi napuchli ako airbagy. V ušiach mi zahučalo, v ústach som zacítil medňatú príchuť.

Skotúľal som sa, zastonal a rozmazane nad sebou videl dvoch grázlov.

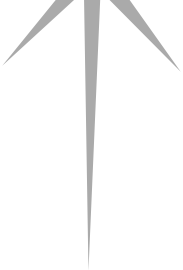
„Mikey, sníva sa ti o sile tohto paka?“ spýtal sa Cade.

„Nie,“ uškrnul sa Mikey. „Ani náhodou.“

„Blázni!“ zachripel som. „Zničím vás!“

„No jasné.“ Cade odhodil nôž. „Ale najskôr ti dáme nakladačku.“

Cade zdvihol nohu, nad tvárou sa mi objavila čižma a potom celý svet sčernel.

2

*Trapas, hrozný trapas
A k tomu ešte dievča...
Dočerta s banánmi!*

TAK STRAŠNE MA ešte nikto nedal na kašu od mojej gitarovej súťaže s Chuckom Berryom v roku 1957.

Keď ma Cade s Mikeym kopali, schúlil som sa do kľbka a chránil si najmä rebrá a hlavu. Bola to neznesiteľná bolesť. Triasol som sa, dvíhal sa mi žalúdok, strácal som vedomie a zase sa prebúdzal, pred očami mi plávali červené flaky. Keď útočníkov omrzelo kopanie, udreli ma do hlavy vrecom so smetami, to sa roztrhlo a zasy-palo ma kávovou usadeninou a plesnivými ovocnými šupkami.

Konečne odstúpili a ťažko fučali. Surovými rukami ma celého prešacovali a vzali mi peňaženku.

„Pozri sa na to,“ ozval sa Cade. „Má tu prachy a preukaz... nejaký Lester Papadopoulos.“

Mikey sa uškrnul. „*Lester?* To je ešte horšie ako Apolón.“

Opáčil som si nos. Zdal sa mi opuchnutý a veľký asi ako vodné matrace. Na prstoch sa mi zaleskla červená.

„Krv,“ šomral som. „To nie je možné.“

„To je celkom pokojne možné, Lester.“ Cade sa zohol vedľa mňa.

„A možno tej krvi bude ešte viac. Čo keby si nám vysvetlil, prečo nemáš kreditku? Alebo mobil? Len nepovedz, že som sa tak nadrel kvôli mizernej stovke.“

Hľadel som na krv na svojich prstoch. Som boh. *Nemám* krv. Keď ma kedysi premenili na smrteľníka, aj tak mi v žilách tiekol zlatý *ichor*. Ešte nikdy som nebol tak... *premenený*. Musí to byť nejaký omyl. Nejaký švindel. Jednoducho niečo.

Pokúsil som sa posadiť.

Ruka sa mi pokĺzla na banánovej šupke a zviezol som sa na zem. Útočníci nadšene zavyli.

„Ja ho proste žeriem!“ zvýskol Mikey.

„No hej, ale šéf predsa povedal, že je v balíku,“ zamyslel sa Cade.

„Šéf...“ zahučal som. „Šéf?“

„Presne tak, Lester.“ Cade mi dal frčku do spánku. „Šéf nám povedal: ‚Bežte do tej uličky. Ľahké prašule.‘ Vraj tá máme dobiť a zobráť všetko, čo máš. No toto,“ zamával mi peniazmi pred nosom, „to je prd.“

Napriek tomu všetkému som zacítil prívál nádeje. Ak na mňa tých grázlov vyslal „šéf“, musí to byť boh. Žiaden smrteľník nemohol vedieť, že pristanem práve tu. Možno, že Cade a Mikey ani nie sú ľudia. Možno sú to šikovne zamaskované obludy alebo duchovia. To by aspoň vysvetľovalo, prečo ma tak ľahko zmlátili.

„Kto – kto je váš šéf?“ Pozviechal som sa na nohy a z pliec sa mi sypala kávová usadenina. Hlava sa mi krútila, akoby som preletel veľmi blízko výparov prapôvodného chaosu, no nechcel som sa dať ponížiť. „Poslal vás Zeus? Alebo hádam Áres? Žiadam o vypočutie!“

Mikey a Cade si vymenili pohľady, akoby chceli povedať: *Veril by si tomu?*

Cade si zobral nôž. „Ty si úplne vymletý, čo, Lester?“

Mikey si stiahol opasok – reťaz z bicykla – a omotal si ho okolo päste.

Rozhodol som sa podmaniť si ich spevom. Mojim pästiam síce odolali, no môjmu spevu podľahne každý smrteľník. Práve som sa rozhodoval medzi *You Send Me* od Sama Cookea a mojou pôvodnou verziou *Som tvoj boh básní, baby*, keď sa ozvalo „HEJ!“

Tí dvaja grázli sa obrátili. Nad nami na plošine požiarneho rebríka na prvom poschodí stála asi dvanásťročná žaba. „Nechajte ho na pokoji!“ prikázala im.

Najprv mi zišlo na um, že mi prišla na pomoc Artemis. Sestra sa často zjavuje v podobe dvanásťročného dievčaťa, nikdy som nepochopil prečo. No niečo mi našepkávalo, že to nie je ona.

Dievčinka na rebríku nevyzerala veľmi hrozivo. Bola malá a baculatá, tmavé vlasy mala ostrihané do pážacieho účesu a na očiach čierne okuliare v tvare mačacích očí, s lesklými kamienkami v rohoch. Ani v tej zime nemala kabát. Oblečenie akoby jej vybralo decko zo škôlky – červené tenisky, žlté pančuchy a rovné zelené šaty. Možno šla práve na maškarný ples v maske semaforu.

Ibaže... na tvári mala akýsi divý výraz. Mračila sa rovnako zanovito ako moja stará kamarátka Kyréné, keď zápasila s levmi.

Na Mikeyho s Cadeom to nezapôsobilo.

„Zmizni, krpec!“ oboril sa na ňu Mikey.

Dievča si duplo, až sa požiarne schodisko zatriaslo. „To je moja ulička. Tu platia moje pravidlá!“ panovačne zahučalo zastreným

hlasom, akoby nadávalo kamarátom z dvora. „Všetko, čo má ten somár, je moje vrátane prachov!“

„Prečo mi všetci vravia somár?“ zakvílil som potichu. To som si nezaslúžil, aj keď som bol zmlátený a vyváľaný v smetiach. Nikto si ma však nevšímal.

Cade zazrel na to dievča. Akoby sa mu ryšavočervená farba vlasov rozliezla až do tváre. „Strieľaš si zo mňa? Vypadni, debilka!“ Schytil zhnité jablko a hodil ho do nej.

Dievčina sa ani nestrhla. Ovocie jej pristálo pri nohách, neškodne sa odkotúľalo a zastalo.

„Chceš sa pohrať s jedlom?“ Utrela si nos. „No tak do toho.“

Nevšimol som si, že by do jablka kopla, no odrazu sa rozletelo naspäť a s vražednou presnosťou zasiahlo Cadea do nosa, až sa zvalil na zadok.

Mikey zavrčal. Vybral sa k požiarnemu schodisku, no do cesty mu akoby sama od seba vkĺzla banánová šupa. Pošmykol sa a tvrdo dopadol na zem. „AUUU!“

Odtiahol som sa od nich ďalej. Napadlo mi, že sa dám na útek, no sotva som krivkal. A nechcel som schytať zhnité ovocie.

Dievča preliezlo zábradlie. Prekvapivo vrtko skočilo na zem a zobralo z kontajnera vrece so smetami.

„Prestaň!“ Cade sa pokúšal odliezť ako krab. „Dohodneme sa!“

Mikey zastonal a prevalil sa na chrbát.

Dievča našpúlilo ústa. Pery malo popraskané a pri kútikoch jemné tmavé chĺpky.

„Vy dvaja sa mi nepáčite, tak zmiznite!“ vyhlásilo.

„Hej!“ súhlasil Cade. „Jasné! Iba...“

Natiahol sa za peniazmi, ktoré boli rozsypané medzi kávovou usadeninou.

Dievčina sa zahнала vrecom so smetami. V polovici oblúka sa roztrhlo a vychrlilo lavínu zhnitých banánov. Cadea ten nápor prišpendlil k zemi, Mikey vyzeral ako po útoku mäsožravých morských hviezd.

„Padajte z mojej uličky,“ prikázala im. „A okamžite!“

Vrecia v kontajneri začali praskať ako pukance a chrlili na Cadea a Mikeyho redľovky, zemiakové šupky a ďalší kompost. Mňa sa ako zázrakom nič z toho nedotklo. Úbožiaci zabudli na svoje zranenia, vyskočili na nohy a s jačaním utiekli.

Obrátil som sa k svojej malej záchrankyni. S nebezpečnými ženskými som mal svoje skúsenosti. Moja sestra vie vrhať vražedné šípy. Moja nevlastná matka Héra pravidelne privádza ľudí do šialenstva, až sa navzájom rozsekajú na kusy. No z tejto dvanásťročnej vládkyne smetiakov som bol nesvoj.

„Ďakujem,“ trúfol som si povedať.

Dievčina si založila ruky na prsiach. Na prostredníkoch mala dva rovnaké zlaté krúžky s kosáčikovými pečaťmi. Oči sa jej temne leskli ako vrane. (To viem určite, lebo vrany som vynašiel ja.)

„Nedakuj mi,“ odfrkla si. „Stále si v mojej uličke.“

Obišla ma a prezerala si ma, akoby som bol vzácna krava. (To viem tiež určite, lebo vzácne kravy som zbieral.)

„Ty si boh Apolón?“ Nezdalo sa, že by ju to nejako ohromilo. Ani ju neprekvapovalo, že sa bohovia producujú medzi smrteľníkmi.

„Takže si počúvala?“

Prikývla. „Nevyzeráš na boha.“

„Nie som vo svojej koži,“ priznal som. „Môj otec Zeus ma vyhnal z Olympu. A kto si ty?“

Voňala trochu jablkovou štrúdlou, čo ma prekvapilo, keďže vyzerala tak ufúľane. Najradšej by som našiel čistý uterák a utrel jej tvár a vnútil peniaze na teplé jedlo. No zároveň som si ju chcel držať od tela pre prípad, že by ma išla pohryznúť. Pripomínala mi zatúlávané mláďatá, ktoré večne ťahala domov moja sestra: psy, leopardy, dievčatá bez domova, dráčky.

„Som Meg,“ povedala.

„Ako Megea? Alebo ako Margaret?“

„Margaret, ale tak ma nikdy nevolaj.“

„A si poloboh, Meg?“

Posunula si okuliare na nose. „Prečo si myslíš?“

Zase nevyzerala, že by ju otázka prekvapila. Akoby to slovo už počula.

„No,“ začal som, „vidieť, že máš nejaké schopnosti. Zahnila si dvoch grázlov zhnitým ovocím. Možno ovládaš banánokinézu? Alebo velíš odpadkom? Kedysi som poznal jednu rímsku bohyňu, Cloacinu, a tá vládla mestským stokám. Nie ste náhodou príbuzné...?“

Meg sa nafúkla. Zrejme som povedal niečo zlé, hoci som vôbec nevedel čo.

„Asi si jednoducho vezmem tvoje prachy. Vypadni. Zmizni odtiaľto.“

„Nie, počkaj!“ Do hlasu sa mi vkradlo zúfalstvo. „Prosím, ja... potrebujem pomoc.“

Absurdná situácia, jasné. Ja – boh proroctva, moru, lukostreľby, uzdravovania, hudby a ďalších vecí, na ktoré si teraz ani nespome-